

Tanta roba bruta i tan poc sabó.

2009-04-27 23:25:49

És veritat, he tornat a marxar per camins diversos. Ha estat una altra [becada a l'ombra de l'atzavara](#). Una desconexió de més d'un mes sense fer escriptura. No penseu que no tenia pas ganes d'abocar-hi reflexions en aquest blog. Molta ràbia i moltes ganes d'[udolar](#). Això és el que més he tingut!

Vaig deixar d'escriure a partir dels fets de març a la Universitat de Barcelona. A partir d'ací tot han estat esdeveniments massa importants. Destaco el traspàs d'en [Ricard Salvat](#). Una de les figures que cal reivindicar com a node clau per entendre el teatre català contemporani. També per entendre allò que el teatre català podia haver estat i no han volgut que fos mai.

Una universitat que no sap cap on ha de menar el seu rumb durant els inicis del segle XXI, i un país que no sap aprofitar tot allò que el món universitari li pot oferir.

Dins d'aquest context de desconexió entre el món Real i el món Docent he estat també donant-li voltes a la campanya de la Generalitat de Catalunya on s'anuncia que la [«Formació és la clau»](#). Mireu, no sé fins a quin punt aquesta proposta té sentit. Som molts els que ens hem cremat els ulls estudiant i ara combrem igual que qualsevol que s'ha passat la seva joventut fent el dropo després de la jornada laboral. Estrictament laboral! Clar, ara el vaixell a topat contra els esculls i tothom s'ha de salvar. També ho trobo lògic i és la norma bàsica de la supervivència.

Diuen que quan els vaixells s'enfonsen, les rates són les primeres en abandonar la nau. Aquests dies no ens pot deixar d'estranyar que certa dinastia monàrquica que governa l'Estat espanyol vegi com una de les seves infantes abandona l'Estat justament ara, en plena pujada de la crisi econòmica.

L'Estat espanyol acaba d'arribar a la magnífica xifra dels [quatre milions](#) d'aturats. Molts diuen que és una xifra històrica. En aquest segle XXI que hem encetat de males maneres, tot fa història. Emperò, ningú té la resolució de fer redreçar la situació.

La crisi no es solventarà amb una vareta màgica. En època de crisi els mags s'amaguen per tal que ningú no els demani favors.

Hem d'estar nosaltres mateixos qui hem de tenir capacitat per solucionar el problema. La societat civil som el motor del nostre propi món. Sé que aquesta postura pot semblar, en certa mesura, utòpica. No crec que ho sigui pas. Comporta —això sí—, un canvi d'actituds.

En aquesta petita becaina que he fet durant aquest mes he pogut llegir un bon llibre de [Margaret Mead](#): *Cultura y Compromiso* (1970). Mead apunta l'existència de tres tipus de transmetre la cultura:

- cultura postfigurativa
- cultura cofigurativa
- cultura prefigurativa

D'aquests models de cultura destaca el sistema prefiguratiu on les noves generacions són capaces d'innovar per descobrir nous horitzonts y mostrar-los a la seva societat. El problema resideix en els cultures o societats on impera el model postfiguratiu; és a dir, la cultura es consolida a través del

mestratge que ofereixen les generacions més grans, les experiències dels més grans serveixen per conformar el coneixement dels més joves. Aquest model postfiguratiu crea escenaris socials on no es discuteix res. On es pot caure en l'adoctrinament com a moneda de canvi i, on allò nou que prové de les tendències de les noves generacions no deixa de veure's com una *moda*.

Hem de lluitar per consolidar models híbrids on la cultura prefigurativa tingui un paper important. On la gent jove tingui la veu i pugui controlar el pes de la societat. Al mateix temps cal un model on les formulacions postfiguratives i cofiguratives puguin tenir el lloc que calgui. Sense caure en extremismes.

Segurament l'actual crisi econòmica té els seus errors en l'eliminació del debat. Si eliminem el debat no donem cabuda als models cofiguratius i prefiguratius. Eliminem el present i el futur i només ens basem en el passat.

Segurament, molta de la gent que ara es troba a l'atur senten que no són els autors de les seves pròpies vides. No han tingut capacitat de decisió i ara veuen com els responsables de la crisi, gestionen ara la seva pobresa.

Aquests quatre milions d'aturats que actualment es troben censats a l'Estat espanyol també són responsables de les seves desgràcies. Molts treballadors de la SEAT, de Trident, de l'empresa que sigui... han deixat en mans dels seus encarregats la resposta als designis de la seva empresa. Al mateix temps aquesta crisi desvetlla el *sense sentit* dels sindicats majoritaris.

Quan parlo dels sindicats majoritaris (CCOO i UGT, i també CGT) com a responsables de la crisi ho dic amb coneixement de causa. He estat en empreses on aquests sindicats deleguen la seva capacitat de decisió als interessos, no dels amos, sinó d'encarregats intermitjos. On no recolzen a tots aquells treballadors que no es troben arrengrats tot pagant les quotes econòmiques dels sindicats. Això ho he viscut en primera persona i puc donar comptes si algú decideix interrogar-me sobre la base d'aquesta exposició. Al mateix temps, els sindicats pateixen una gran manca de formació tècnica i legislativa dins de l'àmbit laboral. No parlo ara dels oficinistes i advocats que treballen en els sindicats. Parlo dels delegats sindical que poblen les empreses. La manca de formació tècnica i laboral d'aquests provoca que en molts casos —suposo que sense voler—, hagin caigut en el parany dels seus encarragats i condemnat els treballadors a la cua de l'atur.

Per finalitzar, la crònica de tot el que he vist al llarg d'aquesta nova becada a l'ombra de l'atzavara, vull comentar una petita reflexió sobre el dia de Sant Jordi, el nostre 23 d'abril. No sé fins a quin cert cal atendre l'ampla volada que tenen les novel·les d'en [Stieg Larsson](#). Un novel·lista que publicarà tres novel·les i res més. Dic res més, perquè parlem d'un autor que ha mort. Qui ho vulgui veure com jo, veurà un negoci editorial rodó. L'Editorial Destino es troba al darrera d'una basta campanya publicitària que està donant bons resultats. Els lectors poc atrevits a remenar entre les prestatgeries de les llibreries només han d'allargar el braç i endrapar un llibre darrera l'altre. En català i en castellà resta per publicar un últim volum de la trilogia *Millennium*.

D'ací a un o dos anys ningú ja no s'enrecordarà d'en Larsson. Haurà estat digerit pel gran públic. Jo també em sento integrat dins el gran públic i no en dubto pas de les dots literàries d'en Larsson. La meua crítica recau sobre nosaltres mateixos com a públic. De la manca de criteri en el moment de poder escollir d'una obra en detriment d'una altra. Senzillament ens hem acostumat a la lectura fàcil dels textos escrits a 14 punts i un interlineat de 17 punts. Grans volums per a llegir en els trajecte de camí a la feina. Això sí, sense cap interès per desenvolupar un pensament creatiu. Que ens aboqui a nous escenaris on no es trobi l'escurçó de la crisi econòmica.

Hem d'atrevir-nos a cercar solucions per nosaltres mateixos, desenvolupar les capacitats participatives i

::: A l'ombra de l'atzavara /// mariano arranz i muñoz :::

Tanta roba bruta i tan poc sabó.

proactives que ens ajuden a un nou desenvolupament laboral, més competitiu i eficient.

A través dels llibres d'en Larsson us recomano un bon il·lustrador: en [Gino Rubert](#). Un pintor que treballa a Eina i Massana de Barcelona. Amb un estil propi que combina anotacions d'en Balthus, Frida Kahlo i Paul Delvaux.